

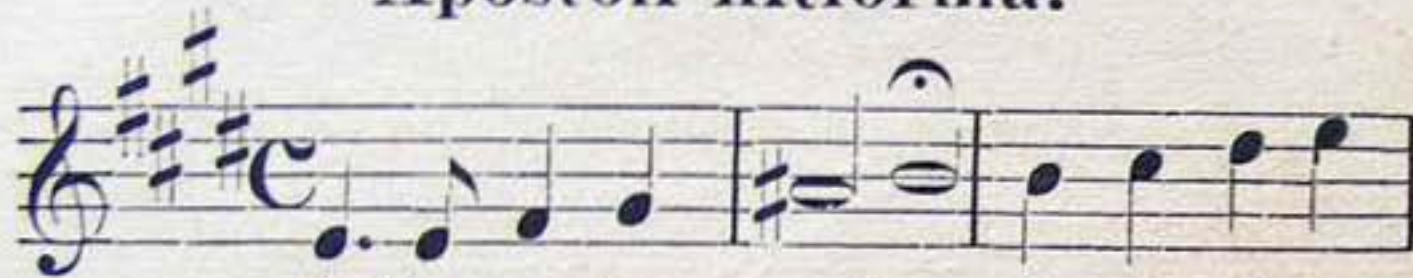
ÜNNEPI

ISTENI DICSÉRETEK.

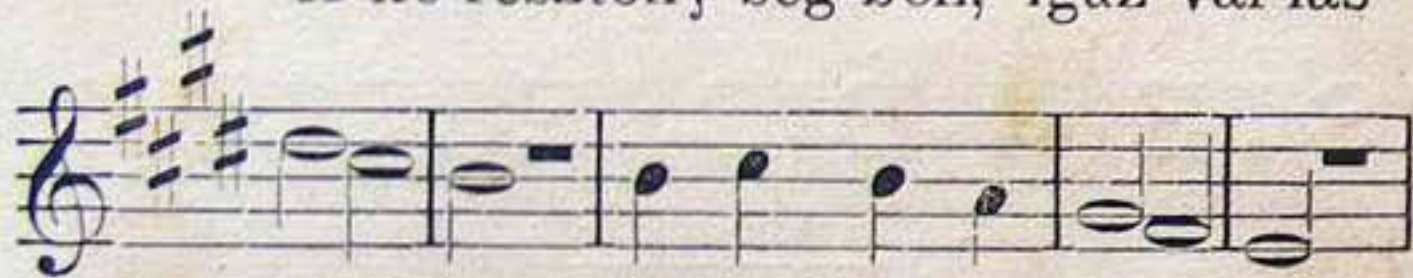
I.

ADVENTI (ELJÖVETI)
VASÁRNAPOKON.

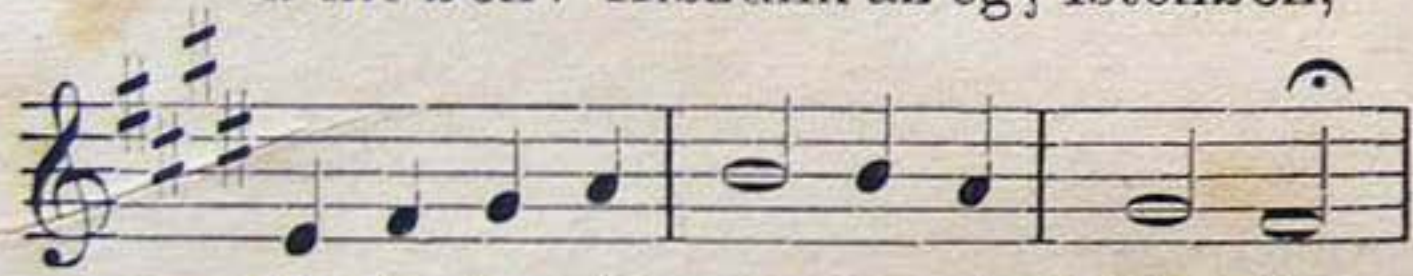
Apostoli hitforma.

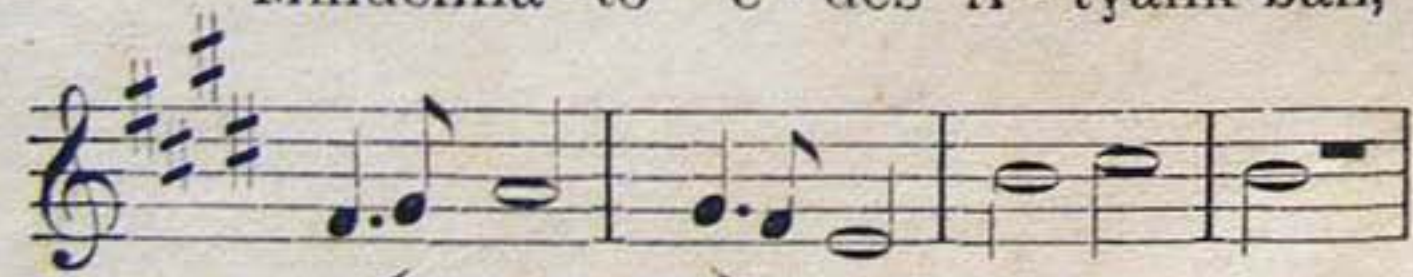
A ke-resztény-ség ben, Igaz val-lás

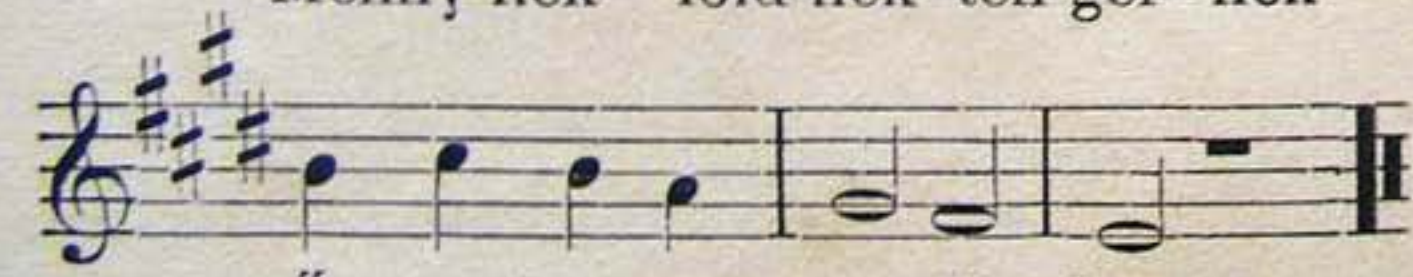
a hit-ben: Hiszünk az egy Istenben,

Mindenha - tó é - des A - tyánk-ban,

Menny-nek föld-nek ten-ger - nek

Ő szent te-rem - tő - jé - ben.

2. Hiszünk a Krisztusban,
Istennek szent fiában,
Mi kegyes szószólónkban,
Idvezítőnkben, szabadítónkban,
Kit Isten megigére
Még a szent hajdán korban.
3. Krisztus születését
Angyalok megjelenték,
S pásztoroknak hirdetétek;
A mennyben Istennek dicsőség,
E földön jó akarat,
S békesség hirdettetek.
4. A Krisztus kint valla,
A keresztfán meghala,
Ő szent vére kiomla;
De harmad napra feltámada,
S a félelem eloszla,
Mely a sírt borította.
5. Mennyekbe felmene
Az örök dicsőségbe,
Ott nekünk helyet szerze,
De eljövend az ítéltre,
S megfizet mindenkinek,
Úgy a mint érdemelte.
6. Hisszük az Istennek
Vigasztaló szent lelkét;
Hisszük a közönséges
Keresztény anyaszentegyházat,

Hisszük, hogy bűneinkre
Lesz Istentől bocsánat.

7. Hisszük a dicsőült
Testnek feltámadását;
Hisszük az ítéletet,
S halhatatlan örök életet.
E hit bátorságot ad
Egész életünkön át.

Isten kegyelme szent fiában.

»E földön ti minden népek.«

1. Áldott Izraelnek ura!
Mert ő a kegyelmes atya,
Ki mindeneket megálda,
És szent fiával megválta.
2. Ezt az atya megígéré
Próféták által s hirdeté,
Ígéretét erősíté,
S fiát minékünk elküldé,
3. Hogy kimentene ezekből:
A halálnak félelméből,
Kárhozatból, sötétségből
És bűneink örvényéből.
4. Neki szentségben szolgálunk,
Mert ő minékünk királyunk,
Igazságunk és oltalmuuk,
Kihez hittel ragaszkodunk.

5. Oly kegyelmes lett az atya,
Hogy mennyországból megszánna,
Minket megszabadítana,
És megváltót nekünk adna.
6. Kérünk, nézz reánk úr Isten,
Kik elmerültünk a bűnben,
Adjad szent lelked szivünkbe,
Hogy ne legyünk sötétségbe'.
7. Dicséret néked szent atyánk,
Ki a mennyekben vigyázz ránk,
Hallgass meg szent fiad által,
S vigasztalj meg irgalmaddal.

KARÁCSON SZOMBATJÁN.

Isten ígéretei Jézus felől.

»Oh mennyei kegyes Atyánk.«

1. Istentől megáldott hivek!
Buzgóságra gerjedjete,
Tiszta szívből örüljete,
Mert kegyelem van veletek.
2. Sokszor a próféták által
Királyt ígért szent szózáttal
Az úr Isten, közbenjárót,
És haláltól szabadítót.

3. Várták ennek teljességét
A szent atyák s eljövését,
Ohajtották dicsőségét,
S a híveknek idvességét.
4. Nem siet, nem késik Isten,
A mit elintézett bölcsen,
Megleszen tökéletesen,
Mert országol felségesen.
5. Mihelyt eljött teljessége,
S az időnek bételése,
Isten elküldé szent fiát,
A híveknek megváltóját.
6. Ez a mi lelkünk királya,
Kit Isten mi váltságunkra
Küldött erre a világra,
Hogy vezetne mennyországra.
7. Legyen ezekért dicsőség
Istennek, s örök tisztesség,
Kinek szava tiszta szentség,
Kegyelmében nincs rövidség.
8. Seregeknek áldott ura,
Megváltónk dicső szent atyja!
A Krisztusban megadatva
Legyen bűnünk bocsánatja.

II.

KARÁCSONI MAGASZTALÁSOK ÉS ESEDEZÉSEK.

Krisztus születése.

»Jer mindnyájan örüljünk.«

1. Úr Istennek szent fia
Születék e világra,
Eljött lelkünk boldogságára.
2. A jó Isten tanácsa
Régtől fogva ez vala,
Hogy minékünk megváltót adna.
3. Küldé alázott sorsban,
Hogy minket megválthasson,
S szent népévé felavathasson.
4. Angyalok megizenék,
Pásztoroknak hirdetéik,
Hogy minékünk Krisztus születék.
5. E világra születék,
Jászolyba helyezteték,
Mert őnéki hely ott adaték.

6. Ő szent fiát Mária
Mihelyt szülé világra,
Úr Istennek nagy hálát ada.
7. Krisztus szent példát ada,
Bálványt eltávoztata,
Szent útait követnünk hagyta.
8. Istent megismerteté,
Mi atyánknak nevezé,
S hogy szeretet, hirdeté.
9. Van reményünk Istenben,
Hogy e gyarló életben
Vagyunk Istennél kegyelemben.
10. Dicsőség az atyának,
Dicséret szent fiának,
Lelkünk kegyes megváltójának.

H á l a a d á s.

1. Hálát most adjunk
Mindnyájan
Az úr Istennek,
Ki fia születésével
Megszabadított
Bűnnek és halálnak fogságából.
2. Ennek illik
Hogy énekeljünk
Az angyalokkal:
Dicsőség magasságban úr Istennek!

Krisztus alázott sorsa.

» A kereszténységben. «

1. Dicsőség Istennek,
Egy örök teremtőnek,
Áldás dicső nevének!
Minden teremtmény felségének
Adjon hálát, s imádja
Mélységéből szívének.
2. Ki Jézust e napon
Küldé el, hogy megváltson
Minden lelket s tanítson,
Az élet útára buzdítson,
Hit-, szeretet- s reménnyel
Örökre boldogítson.
3. Az Isten munkái
Csudálandók s tanácsi;
Csekélyek bár útai,
Fényesekké lesznek dolgai;
Istenien kezdődnek
És végződnek céljai.
4. Nem fényben s pompában,
Született kiseded sorsban
Jézus, kit ma vigságban
Tisztel az anyaszentegyházban
Minden hív s buzgó lélek,
Járván szent nyomdokában.

5. Engedd örök Isten!
 Hogy megváltónk hitében
 Élünk, haljunk e földön,
 Hogy majd ott fenn a mennyben
 Vele örvendezhessünk
 Boldog örök életben.

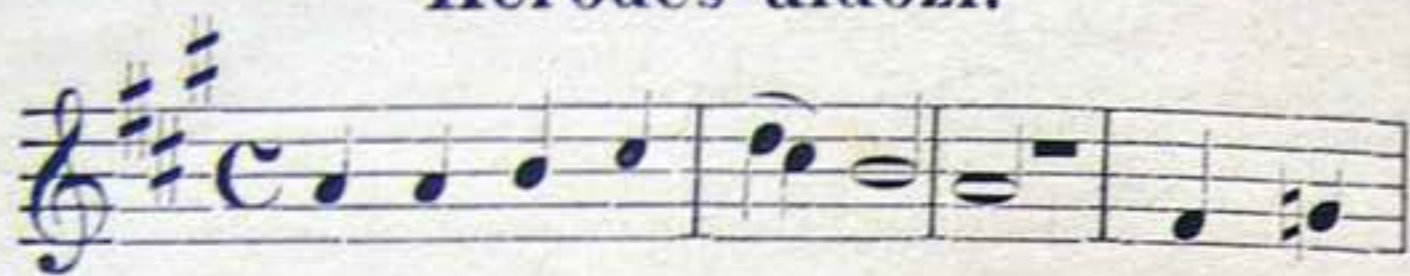
Újjá teremtetésünk a Krisztusban.

„Szeret, imád, magasztal.”

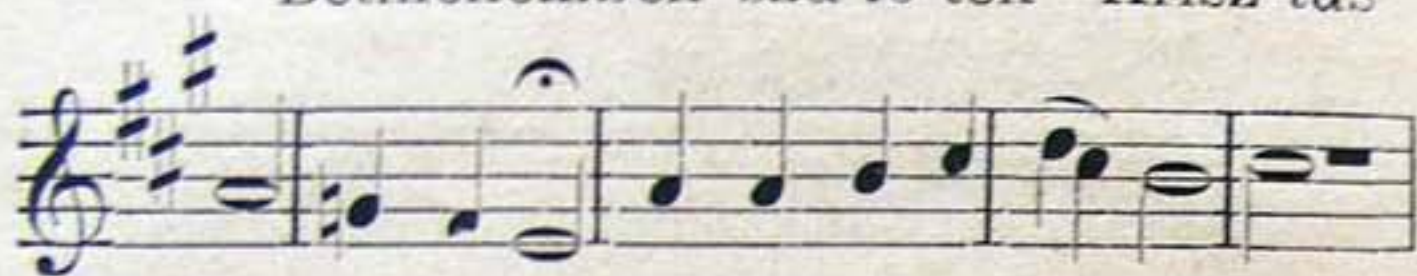
1. Világok teremtője,
 Örök éltü Isten!
 Te vagy első kútfeje
 Mindennek alatt s fenn;
 Az egek szép rendszerét
 Te alkotád Felség!
 S teremtményid ezerét,
 Melyekben nincsen vég.
2. A roppant nagy teremtés
 Műved, oh alkotó!
 Mindent egy szó, egy intés
 Volt létrehozható
 Fenn állanak, dicsérnek
 Minden valóságok,
 És csak téged ismérnek
 Egy fő valóságnak.
3. A lelkek országában
 Így alkotál újra
 Mindent egy új világban
 Krisztusnak általa.

- Fenn az égi lelkeket
 Töltéd új örömmel:
 E földön új szíveket
 Teremtven új hittel.
4. Nemesb keblet alkotál
 Tisztább szeretettel,
 Magasb lelket formálál
 Szentebb eszmélettel:
 Tenmagadat szeretet
 Istenének mondván,
 S különböző népeket
 Egy vérségbe vonván.
5. Újra alkotál földi
 Trónusokat hittel,
 E világi s mennyei
 Hatalmakat frigygyel;
 Bétölt a nagy természet
 Kegyelmed árjával,
 Emberi-nem szeretet
 S öröm harmatjával.
6. Így alkotál újonan
 Minket Krisztus által,
 Kit mint prófétát hajdan
 Felkentél jobboddal;
 Mint főpapot áldozni
 Elküldél érettünk;
 Mint királyt viaskodni
 Hisszük mi mellettünk.

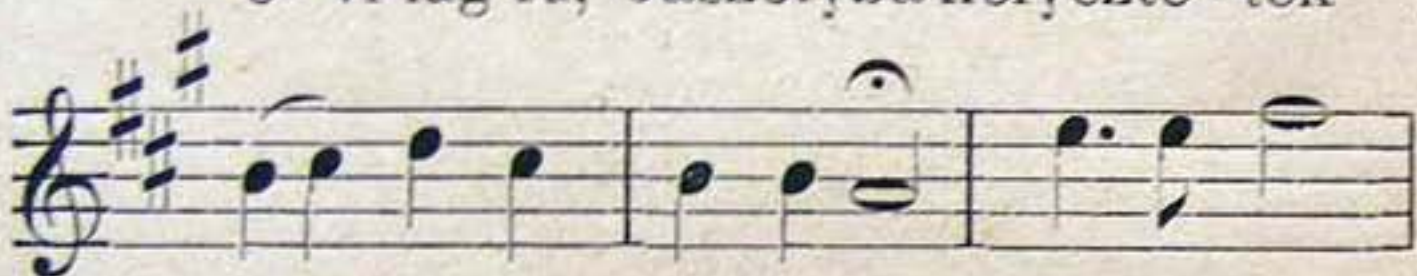
**Krisztust a bölcsek üdvözlik,
Héródes üldözi.**

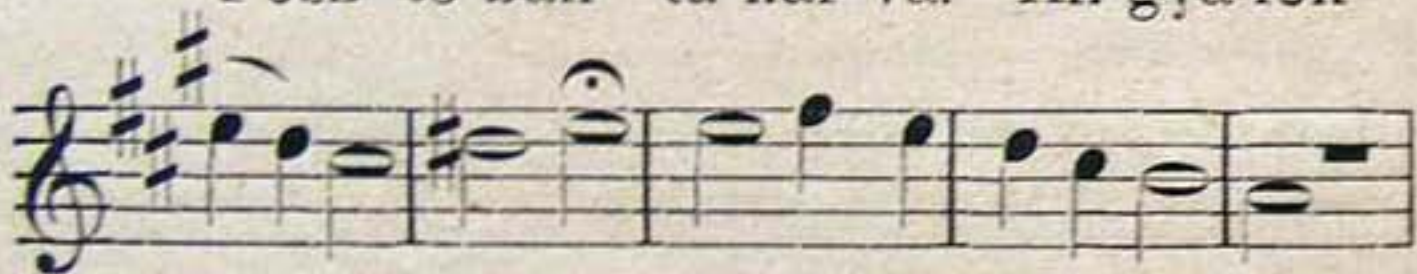
Bethlehemben szü-le-ték Krisz-tus

e vi-lág-ra, Jászolyba helyezte - ték

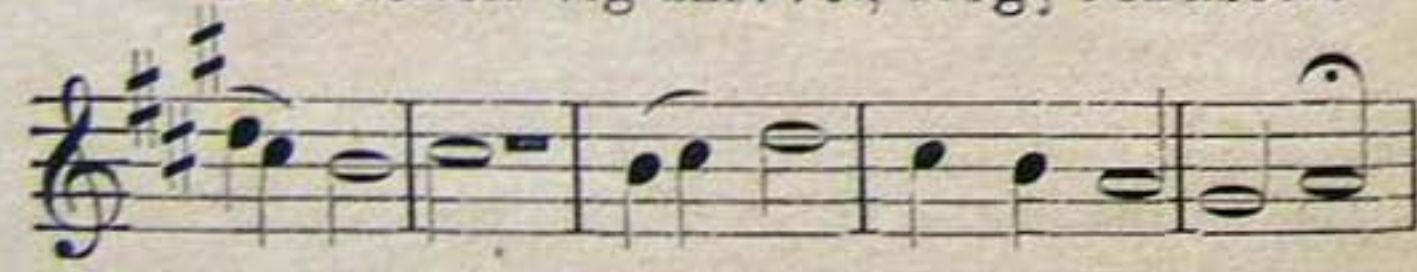
Posz-tó-ban ta-kar-va. An-gya-lok

öt hir-de-ték, A pászto-rokat in-ték,

Mennének víg szívvel, Hogy Jézust ke-

resnék fel, S látván, Is-tent dicsé-
nék,

Hál-a-dás-sal tisz-tel - nék.

2. Fényes csillag támada
Jelül napkeleten,
Mely bölcseket indita
Üdvözleni menten,
Kiktől arany és kenet
S tömjén ajándékot vett,
A jászolyban meglelt
És bölcsektől megtisztelt
Jézus, Isten szent fia,
Ki ma jött e világra.
3. Már kezdetben veszélynek
Volt kitéve élte
Az Isten kedveltjének
S halálra ítélve:
Mert Héródes akarta,
Hogy életét eloltsa,
S megölni elszánta;
De Isten Egyiptomba
Küldé Jézus szülőit
S elhárintá veszélyit.
4. Isten szent ítélete
A bűnöst beéri,
Héródes végezete
Ezt előnkbe teszi,
Még halván a bűnhödött:
József szent unszolást vött

Jézust visszavinni
Názáretbe s nevelni,
Mert kik voltak bosszuban,
Vannak már föld gyomrában.

5. Pásztorok hív példáját
Hívek oh kövessük,
Istennek nagy jóvoltát
Örömben hirdessük;
Mert szentté Isten neve
A Krisztus által leve,
Mind az egész földön
Ő felsége dicső lön
Minden hatalmak felett,
Melyeket hatalma tett.

Jézus szent tiszte.

»Az egek beszélnek.«

1. Istent tiszteljétek
Hívek! kik gyűltetek
Most e szent ünnepre.
Áldott nap hinti ma,
Hálára inditva
Súgárit e helyre:
Égi tűz buzdítsa
Mennyből alá szállva
A hívek sokaságát,
Mint illik Istenhez,
A szentek szentéhez,
Kinek látjuk jóságát.

2. E nagy napon eljött
Jézus, a szent szülött,
Hirdetni országát,
Az atya szerelmét,
A hit győzedelmét,
A bűn bocsánatját,
Az élet reményét,
Előérzeményét
Az örök boldogságnak;
A halál romlását,
Élet újulását,
Napját az igazságnak.
3. Legfőbb azok között,
Kiket kiküldözött
Isten prófétákul:
Az életnek belsőbb,
A léleknek felsőbb
Becsét tette tárgyul;
Szentek hitére vitt,
Fő boldogságra hitt,
Minden érző lelkeket;
Eltörle könnyeket,
És megédesített
Földi szenvedéseket.
4. A menny s föld örvendett,
Üdvözlő éneket
Az angyalok mondván;
Isten fián örült,
Kit boldog anya szült
Az ígéret napján;

Áldá hála-telve
 Lelke, szíve, nyelve
 Szenteknek az egeket.
 Királyok és népek,
 Ifjak, tisztos vének
 Érzének szent örömet.

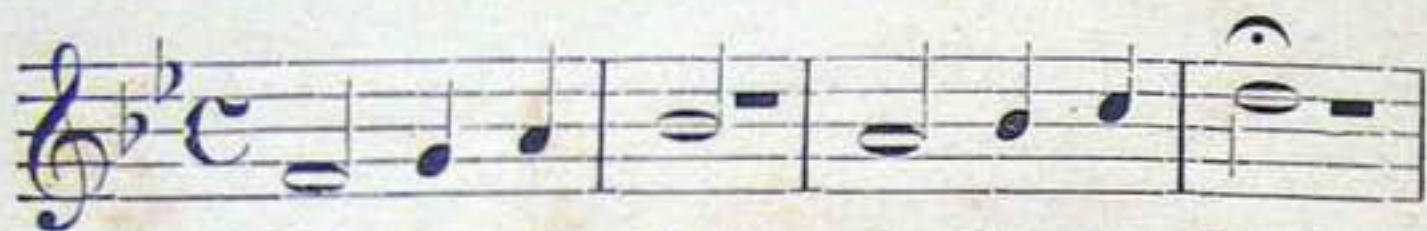
5. Ez ünnep dicső lett,
 Mert ezen született
 Jézus, hitünk feje;
 Az isten-félelem,
 Az örök kegyelem
 Első hirdetője;
 Kit bár kicsiny sors szült,
 Mégis megdicsőült,
 Mert dicső munkát végzett.
 Örök áldás szálljon
 E napra s találjon
 Minden szív ma örömet.
6. Az ezer lelkekkel,
 A dicső sergekkel,
 A földön és égben,
 Oh jóságos Isten!
 Leborulunk itten,
 Hitben reménységben,
 Hálára buzdulunk,
 Előttem áldozunk,
 Nézz kegyesen mi reánk.
 A menny dicséreti
 Között hallgassad ki
 Hálánkat, mit rebeg szánk.

Öröm a Krisztus születésén.

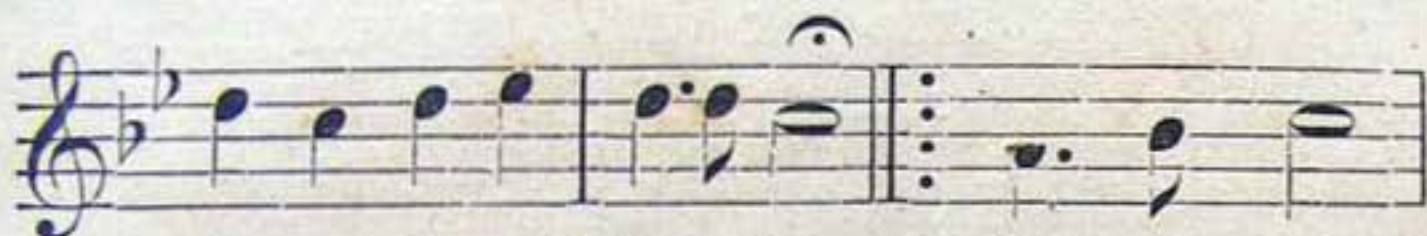
»Úr Istennek szent fia.«

1. Jer! mindnyájan örüljünk,
 És ünnepet szenteljünk,
 Mert születék úr Jézus nekünk.
2. Kit a kegyes úr Isten,
 Könyörülvén emberen,
 Elkülde utolsó időben.
3. Angyali szép zengések,
 Hálaadó énekek
 Jelenték, hogy Krisztus született.
4. Hirdeték pásztoroknak,
 Nyájak közt vigyázóknak,
 Hogy örvidenének Jézusnak.
5. Mert csak ő üdvezítő,
 Mindenekkel jóltevő,
 Megtérő bűnöst meg nem vető.
6. Azért jöve, hogy élénk,
 Istenünkhöz megtérnénk,
 S ő általa kegyelmet nyernénk.
7. Nagy szeretet jele ez,
 Hogy Isten emberekhez
 Fiát küldé, mint bűnösökhez.
8. Mi azért Krisztusunkat,
 Kegyes közbenjárónkat,
 Tiszteljük mint szabadítónkat.

Jézus szent czéljai.

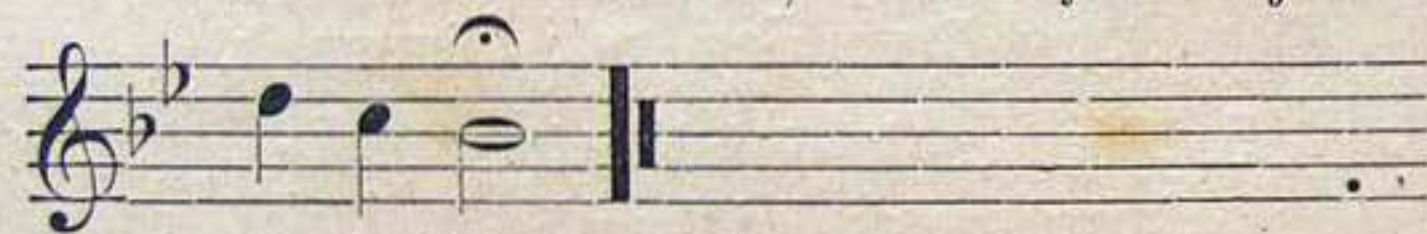
Di-cső-i-tünk és tisz-te-lünk

Ö-rök Isten! tégedet, Halld meg lel-
És szí-vünk

künk i-má-dá-sát,
há-la-a-dá-sát, Mellyel áldjuk

ne-ve-del.

- 2 Légy közöttünk jó Istenünk!
Éltető kegyelmeddel;
Szent lelkeddel oh buzdíts fel,
Dicsőségeddel boríts el,
S Lelkünk töltsd bé örömmel.
3. Krisztusunknak, megváltónknak
Születése ünnepét
Hogy méltólag megülhessük,
S hálánkkal ékesithessük,
Míg élünk, áldott nevét.

4. Ki azért jött és szenvedett,
Hogy nekünk éltet adna,
Emberi-nem méltóságát,
A hív lelkek boldogságát
Példával tanította.
5. Szeretetet éreztetett
A megtérő szívekkel,
Reményt nyújtott a gyengéknek
Vigasztalást szenvedőknek,
S jót tett minden lelkekkel.
6. Ember-szívet nemesített,
Bús lelkeket orvosolt,
Minden léptén jót terjesztett,
Szívet győzött és gerjesztett
Szent beszéde, melyet szólt.
7. Isten égi szerelmének
Tüköre és példája,
Kiben csak szeretet lakott,
Kiben bűn nem találtatott,
Áldott Isten szent fia.
8. Áldd meg Isten gyűlésünkben
Szent hitünket Jézusban,
Ne hagyj tőle elszakadnunk,
Segélj halálig maradnunk
Tőle vett vallásunkban.
9. Szent élete szeretetre
Gerjessen egymás iránt,
Öntsön szívünkbe türelmet,
És őszinte töredelmet,
Midőn bűnünk sért és bánt.

10. Áldd meg Isten szíveinkben
Az egyesség érzetét,
Az üdvesség óhajtását,
Boldogságunk munkálását
És szent neved félelmét.

ESZTENDŐ UTOLSÓ NAPJÁN.

Hálaadás.

„Tebenned bíztunk eleitől fogva.”

1. Az esztendők eljönnek s elenyésznek,
Bészakadnak az idő tengerébe,
És elvegyülnek annak mélységébe;
Így az emberek földi életének
Léte elmulik, mint az esztendő,
Mely repül és vissza nem jövendő.
2. Uram! te voltál, vagy s lészesz örökké
Egy örök Isten, és vagy csak egyedül
Idő múló változásain kívül;
Te hozod az idő méhéből elé
A napokat és az esztendőket,
És ismét te szólítod el őket.
3. Ímé egy év múlik e nap alkonyán;
Hány mult már el, és még hány elmulandó,
Ki tudja azt, ki mint mi, csak halandó?
Uram te tudod, kinek áll hatalmán
Szabni törvényt és határt időnek,
A multnak, jelennek és jövőnek.

4. A mi tudásunk annyiból áll csupán,
Hogy ezen esztendőnek eltelése
Életünk végének közelítése,
S hogy örömmel s búval vegyes folyamán
Isten védé s tartá életünket,
Királyunkat s magyar nemzetünket.
5. Boldog hát, ki bizonytalan napjait
Örömmel éli le, és úgy használja,
Hogy midőn üt élete végórája,
Nyugodt lelkiismerettel hagyja itt
E bánatos hazát, e földi hont,
A változandót és oly múltkonyt.
6. Sok embertársaink porrá levének,
Sok vének haltak, s ifjak hervadának,
És sokan szerencsétlenek valának;
Mi élünk, hála legyen az Istennek.
A hült poroknak békés nyugalom
Legyen a gond után a sírhalom!
7. Repülj hanyatló év! de végső napod
Oh ne menjen le senkinek haragján;
Legyen közönséges béke alkonyán,
És minden erőszak, mely törvényt tapod,
Szünjék meg, s az igazság kormánya
Legyen minden törekvés iránya.
8. Hála legyen az egy örök Istennek,
Hogy ez esztendőben is gondoskodott
Rólunk, s kegyelme minket el nem hagyott;
Esztendők s századok bár elteljenek,
Jósága megmarad mind örökre
S kiterjed minden teremtményekre.

Ó ESZTENDŐ ESTVÉJÉN.

Hálaadás Isten gondviseléseért.

» Világosság szent atyja.«

1. Halhatatlan teremtő,
Imádandó Isten!
Kiben elmúlt, jövőendő
És változás nincsen.
Jelenléted maradandó,
Istenséged örök éltig állandó.
2. E világot alkotád
Bölcsen s hatalommal,
És rendjét megállítád
Erős tilalommal;
Határt tettél az időknak,
Melyek múlnak s többé vissza nem jönnek.
3. Mint a vizek elfolynak
A zúgó tengerbe,
Úgy a napok elmúlnak
Az örök évekbe;
Ha elküldöd, hozzánk jönnek,
Ha megtiltod, többé fel nem tetszenek.
4. Im esztendőnk végpontja
Hozzánk érkezett,
Elmének áldásban tartja
Neved, mely fedezett
Sziklái közt az életnek,
Veszélyiben a sorsnak s balesetnek.

5. Már-már csendes véget ér
E fáradt esztendő;
Már megáll, s kikötőt nyér
Sajkánk, mely veszendő
Volt a zúgó szélvészekben,
Fájdalmakban, súlyos szenvedésekben.
6. Áldunk Atyánk! a jókért,
Melyekkel tetéztél,
Áldunk súlyos próbákért,
Melyeket ránk mértél;
Áldunk Atyánk! szeretünkkel
S rokoninkkal egy szívvel és lélekkel.
7. Áldás legyen Istentől
Rajtad oh esztendő,
Mely örök kegyelemből
Vagy már eltelendő.
Vidd el atyánk szent székéhez
Imádásunk, idők fejlődéséhez.
8. Isten, szállíts békében
Az új esztendőre,
Terjeszd éltünk körében
Áldásid fejünkre.
Bűneinket oh töröld el,
S bocsáss által minket csendes lélekkel.

III.

ÚJ ESZTENDŐI

MAGASZTALÁSOK ÉS ESEDEZÉSEK.

Dicsőítés és esedezés Isten olalmáért.*»Dicsőült helyeken.«*

1. Dicsőséges Isten!
Kit magasztal menny, föld, tenger,
Imád hív érzetben
Minden felség, angyal s ember.
A magasság s mélység határi,
Ezer napok égő sugári,
Dicsőségedet ragyogják ki.
2. Nincs több örök Isten
A mindenség nagy frigyében,
Csak te véghetetlen,
Teremtmenyid hív körében,
Kik téged Istennek hirdetnek,
Neked naponként hálát zengnek
S kegyelmedből életet nyernek.
3. Az idők s századok
Istennek téged vallanak,
Ó és új világok
Halhatatlannak mondanak,
Nem változván szent lételedben
Bár világok elenyésznek fenn,
S újak állnak elé szép rendben.

4. Imé elmúlt tőlünk
Ismét egy teljes esztendő,
Kegyelmedből nyertünk
Újat, s ez is eltelendő,
Mint több éveink elenyésztek,
Melyek hozzánk tőled küldettek,
Mint felségedtől hív követek.
5. S bár tiszta éltünket
Vinnék hozzád áldozatul,
És erkölcsünket
Hagynák szentül, ártatlanul!
Ah de sok bennünk a gyarlóság,
S ha nem támogatsz fő valóság,
Elhagy minket minden boldogság.
6. Áldd meg új esztendőnk,
Szenteld meg édes hazánkat,
Legyen boldog időnk:
Koronázd meg határinkat,
Fejdelmünket tartsd dicsőségben,
Vallásunkat szép egyességben,
Testünk és lelkünket épségben.

Hálaadás és fohászkodás.*»Világosság szent atyja.«*

1. Öröm s hála-énekekkel
Téged Isten áldunk,
Egy szívvel és lélekkel
Buzgón magasztalunk,
Hogy új évünk reggelére
Földi éltünk csendes békében ére.

2. Lelkeink ihletése,
Minden eszmélete,
Szíveinknek ütése,
Minden érzete,
Szent hálára gerjed ezért,
E megtartó isteni kegyelemért.
3. Mi jót és rosszat rejt ez
Eszendő kebele?
Tán bűt, bánatot fedez,
Vagy áldással tele?
Nem tudhatjuk, de oltalmunk
A jó Isten, egyedül benne bízunk.
4. Megáldja mezőinket
Termések javával,
S homályos értelminket
Az ész világával.
Jót érünk, a vész elkerül,
Kegyelméből mireánk remény derül.
5. De munkát és szorgalmat
Kiván háladásul,
S erkölcsi szent buzgalmat
Azért imádásul.
Ímé Atyánk! hát fogadást
Teszünk, reánk adj bőv és gazdag áldást.
6. Szív s ész örök törvénye,
Mely tőled származott,
S tündöklő égi fénye
Nekünk üdvöt hozott,
Leszen keblünk óhajtása,
S minden tettünk mértéke és szabása.

7. Napjainkhoz napokat,
Évekhez éveket,
Örömmel áldottakat,
S veszélytől mentteket
Engedj érni jó Istenünk,
És tölteni, ezért buzgón könyörgünk.

Hálaadás és esedezés.

»A Sionnak hegyén úr Isten.«

1. Örök Isten! kinek esztendők
Nincsenek létedben,
Jelen vannak múltak, jövődök
Egy tekintettedben;
Minket pedig mihelyt születünk,
Kétes változás vár,
Mint az óra, lefoly életünk,
S közel a véghatár.
2. Lám, mely sokan már elnyugvának
A múlt esztendőben,
Kik kivánt életben valának
Annak kezdetében.
Minket pedig kegyelmes Atyánk
Mind eddig megtartál,
S újult esztendőt derítvén ránk,
Örömmre juttatál.
3. Atyánk! a te lelked ereje
Velünk ily jót tegyen,
Hogy kegyelmednek esztendeje
Ez új év is legyen.

Atyai karoddal hordozzad
Minden dolgainkat,
Dicsőségedre igazgassad
Helyes szándékinkat.

4. Ez esztendőt külső jókkal is
Atyánk koronázzad,
A szükséges mulandókkal is
Hazánk felruházzad.
Határinkat gyümölcsözéssel
Igaz szorgalmunkra
Áldd meg, hogy szükséges terméssel
Szolgáljon számunkra.
5. Kegyelmed, áldásod újitsad
Buzgó egyházadon,
Öröm harmatját szaporítsad
Hív lelki nyájadon.
Gátold hazánkban áradását
Bűnnek s gonoszságnak,
Fordítsd el eshető romlását
Királynak s országnak.
6. Tekintsd meg a szűkölködőket.
Légy az árvák atyja,
Vigasztalja a kesergőket
Szent igéd szózatja.
Kik fájdalmok ágyában nyögnek,
Vidámitsd lelköket,
Inségőkben kik könnyörögnek,
Halld meg kérésöket.

IV.

HUSVÉT ELŐTTI HETEKEN.

Intés megtérésre.

„Uram! templomodba gyültünk.”

1. Hallgassuk figyelmetesen
Mire Pál apostol intsen,
Isten szent ítéletében
Hogy minket meg ne büntessen.
2. Immár azért felszerkenjünk,
Mint mély álomból felkeljünk,
Bűneinktől meneküljünk,
Szent életre igyekezzünk.
3. Isten szent szavát hallgassuk,
Parancsolatit megtartsuk,
Állhatatos hittel valljuk.
Segítségre ötet híjjuk.
4. Őrizkedjünk a vétektől,
Távozzunk el tévelygéstől,
Sok emberi szerzésektől,
Melyek elvonnak Istentől.
5. Mert illik, hogy jól vigyázzunk,
És arra legyen nagy gondunk:
A számadásban mit mondjunk,
Mikor majd innen kimúlunk.

6. Testünk sárháza romlandó,
Földi hazánk nem állandó.
Testi öröm változandó,
S lelki fő jót nem adandó.
7. De a lélek nem földi rész,
Sőt magasb tökéletre kész,
Feljebb vágyik a szív és ész,
Nem testi kincsre, mely elvész.
8. Szívünk lelkünk hát örökre
Szenteljük az erényekre,
Állandóul törekedve
Az erkölcsi tökéletre.
9. Hogy örök élet jutalma
Legyen pályánk diadalma,
S jussunk Isten országába,
Lelkünk boldog hazájába.

Megtérés Istenhez.

ZSOLOZSMA

»Hálaadásunkban.«

1. Reménykedő szívvel
Sohajtok az égre,
Atyai kegyelmed
Gyermek hittel kérve;
Ne nézd bűnös voltom,
Oh halld meg kérésem:
Könyörülj én rajtam,
Könyörülő Isten!

2. Szívemen félelem,
Lelkemen a bánat
Mint két folyamár,a
Meglépett, rám támadt...
Én szerető Atyám,
Légy irgalmas hozzám:
Megtért gyermekednek
Bűnét megbocsátván.
3. Szánd meg könnyhullásom,
Én nagy búsulásom;
Jóságod, irgalmad
Jeleit hogy lássam!
Végy fel kegyelmednek
Karjaira engem,
Ne hogy a csüggedés,
Órvényébe essem!
4. Bűnömből kitérve,
Hozzad térek Atyám!
Szent parancsolatid
Útaiban járván.
Kivüled más nincsen,
Ki rajtam segítsen,
Minden bizodalمام
Benned van jó Isten!

V.

NAGY-PÉNTEKEN.

Jézus szenvedése.

„Mint a szép hűves patakra.”

1. Oh Isten, ki a törődött
Szív keservét jól látod,
És a bánat miatt ömlött
Könnyeket megszámlálod,
Kedveljed érzésinket
És elmékedésinket,
Melyek szívünkben támadnak
Halálán te szent fiadnak.
2. Mint sír a kertben magában,
Mint küszködik a harcczal,
Mely a sötét éjszakában
A földre ejti arcczal!
Hol kínjait lelkében
Érezvén és testében,
Gyötrődve veritékeznek,
Elalél és csüggedezik.
3. De új erőt vesz magának,
Lelkét megbátorítja,
Mint a bajnok, bár harczának
Kezdeté tántorítja,

- Az eláruló csókra
Önként megy a kínokra,
A fegyverekbe öltözött
Vérengző kísérők között.
4. A bíró bár megismeri,
Hogy ő vétkét nem látja,
Elereszteni nem meri,
Ostor alá bocsátja;
Látja a nép véresen,
Nincs szíve, mely érezzen,
Fakad ily bosszús lármára:
Feszítsd, feszítsd keresztfára!
 5. Szened immár kiterjesztett
Kezekkel fölszegezve,
A föld testéből eresztett
Vérrel vagyon fedezve;
Elalélván végtére
A kínok érzésére,
Meghal, atyjához sóhajtva,
Fejét keresztfjére hajtva.
 6. Oh! kínok közt elenyészett
Mégváltónk a keresztfán!
Téged az egész természet
Búslakodva sírat s szán:
Reng a föld alkotmánya,
A holtakat kihányja,
A nap is ily bús órába'
Borúl sötét éjszakába.
 7. Elhal én bennem is a szív
Ezeket elgondolva,

És bánatba merült lelkem
Ejt szomorú gondokba:
Hogy miért kellett neked
Mindezeket szenvedned?
Ki csak igazságot szóltál,
S a mi üdvünkért munkáltál.

8. Vajha azért megtanulnók
Szenvedésid becsülni,
Az idvesség munkáiban
A miként te, hevülni,
Mert így nyugton várhatjuk
Veled találkozásunk
Ott fenn a nagy s magas égben,
Hol te vagy már dicsőségben.

Krisztus halála.

»Haragodnak nagy voltában.«

1. Gyászba borult a természet
E nap felett,
Melyen Jézus meghala;
De nyert lelkünk dicsőséget,
Üdvességet
A mennyekben általa.
2. Szelid megváltónk kezében
Ily ügyében
Keserü pohár vala;
De az volt mennyei atyja
Akaratja —
S Jézus értünk meghala.

3. A keresztnek súlyos terhét
És keservét
Ártatlanul hordozta,
Midőn a halál súlyától
És kínjától
Lelkünket feloldozta.
4. Végre a kínos keresztfán,
Mint egy bárány,
Meghalt s vérét kiontá,
A bűn s kárhozat országát
S királyságát
Halálával megrontá.
5. Áldott Jézus! ki szenvedtél,
És így lettél
Érettünk ily áldozat:
Szent példád minket tanitson,
S ne boritson
Örök halál s kárhozat.
6. Téged örökké tisztelünk,
Tégy jól velünk
Az idvesség idején,
Hogy szent orczádat láthassuk,
És áldhassuk
A boldogság szent helyén.